

ALEŠ NOVOTNÝ

POKOJ
JEJICH
DUŠÍ

xyz

Každá vina
si žádá svou odplatu.

Pokoj jejich duši

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

xyz

Aleš Novotný

Pokoj jejich duši – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ALEŠ NOVOTNÝ

POKOJ
JEJICH
DUŠÍ

xyz

Věnováno babičce Vilemíně
a dědečkovi Františkovi

„Žádná vina není zapomenuta, když o ní ví svědomí.“

Stefan Zweig

Prolog

Květen 2003

Oba bratři, jednovaječná dvojčata, se prosmýkli oknem dovnitř. Ta budova byla vysoká, ošklivá a stará. Albertanský mlýn, tak se jmenovala. Neobývaná, šedivá jako vybledlá vzpomínka, zapomenutá, prázdná a strašidelná.

Zlatavý západ slunce s krvavým nádechem se odrážel od poklidné vodní hladiny malého rybníku.

„Má-máma se bu-bu-bude z-zlobit,“ koktal mladší z nich.

„Ta se nic nedozví, nebuď zase jak malej,“ pokáral ho ten starší, průbojnější a zdatnější.

„Už jsme mě-měli být do-do-doma,“ nenechal se odbýt mladší bratr a zastavil se. Zdi byly holé a omšelé. Povšiml si nápisu na protější straně: *Tady žije satan!*

„Jen to tu obhlédneme,“ pobízел ho sourozenec, a aniž by se ujistil, že ho bratr následuje, prošel zárubní, v níž chyběly dveře, a vstoupil do nehostinného pokoje s hromadami ptačích hnízd, které propadly komínem. Na chvilku je zahalilo bezcitné šero

jako nepadnoucí oblek, těsný a nepohodlný. Zvířený prach kroužil v matném světle vzhůru k vysokým stropům.

Mladší bratr se zachvěl.

Podlaha byla pokrytá obvyklými krámy: plechovkami, prázdnými sáčky s usazeným prachem, použitými napěchovanými kondomy. V rozích u stropů visely chomáče pavučin a spárami mezi okny prohvizdoval vlahý vítr.

„Vypadá to tu strašidelně, co?“

„A-až moc.“ Chlapec se ošil, být v blízkosti svého dvojčete pro něj bylo jako stát vedle stožáru elektrického vedení.

Protáhli se do další místnosti, kam špinavými skleněnými tabulkami dopadalo mdlé světlo zapadajícího slunce, které pomalu mizelo za horizontem. Stíny se vrstvily jeden přes druhý.

„Nechceš si zahrát hru?“ Ozvěna jeho hlasu se nesla až do těch nevzdálenějších koutů a odrážela se ode zdí v těch nejpodivnějších úhlech, takže to znělo, jako by někdo kdesi ve tmě mumlal.

„Ja-jakou hru?“ nezdálo se mladšímu bratrovi. V těch nezdravě šedivých pruzích světla vypadal skoro průhledně.

„Vím, žes to na mě řekl ty,“ pronesl zdatnější chlapec ledově, najednou se ochladil i vzduch, jako by se květen proměnil v únor. „To o tom psovi.“

Jeho dvojče provádělo věci, o nichž nikdo nevěděl, stvůrnosti, které dokáží zahalit mozkový kmen do nočních mūr na celé roky.

„J-já...“

„Řekls to, že jo?“ naléhal útočně; oči plné nenávisti.

Chlapci se rozbušilo srdce, prudce a téměř bolestivě. Přikývl, takřka neznatelně.

„Když uděláš, co ti řeknu, už tomu psovi neublížím. Nechám ho na pokoji.“

Ovzduší bylo najednou ještě studenější. Jako zledovatělé sklo.

„A co ch-ch-chceš, a-abych u-udělal?“ Hlas se mu třásl.

„Řeknu ti to, ale musíš mi slíbit, že nebudeš křičet, až to udělám.“ Kluk se ušklíbl, nehezky, i když měl pohlednou tvář. Byla to však pouhá maska. „Tím vykoupíš toho psa. Jak mu vlastně říkáš?“

„L-Lord.“

„Takže to uděláš? Pro Lorda?“

„Ale c-co po...“

„Slibuješ?!“ přerušil ho bratr razantně. V očích se mu opět zabýskla nenávist, čistá a bezohledná jako bouře. „Slib, že nebudeš křičet a nikde to nepovíš.“

Nastalo ticho, do něhož vpadlo napětí. Protahovalo se. Slunce zapadalo za obzor a do prostoru vstupovalo potměšilé přití. Osamělý pták roztáhl křídla a vyrazil do padajícího soumraku vstříc svobodě.

„S-s-slibuju.“

Hoch se zasmál, protože věděl, že jeho bratr bude křičet, tak moc, že vřískot bude stoupat prázdnými místnostmi vzhůru, skrz oprýskané stropy až k planoucímu západu na obloze, jenž pomalu vyhasínal.

Ve všech koutech se pozvolna kupila tma.

Část 1

My padlí

Kapitola první

1.

/neděle 25. 6. 2017; 6:34/

Aneta Hložková si uvědomovala, že se na ní nemilosrdně podepsal čas a její váha ani postava nebyly tak ideální jako kdysi.

A proto se před nedávnem rozhodla začít s běháním, přestože ji manžel ujišťoval, že vypadá báječně: „Vážně, miláčku, za těch dvacet let ses skoro vůbec nezměnila,“ častoval ji, ale ona věděla svoje. Buď ji nechtěl rozhněvat anebo to prostě říkal jako automatický robot. Aneta ten rozdíl viděla v zrcadle, nepopíratelně se jí rozšířily boky a její kdysi ploché břicho taky utrpělo po dvou porodech a dlouhé nečinnosti velkou újmu.

To ráno si jako každý víkend navlékla běžecskou soupravu, kterou si před pár týdny koupila, aby své nové odhodlání podpořila a nedala se od něj odradit pod nějakou záminkou, jako se jí to stalo s jinými plány a předsevzetími. Tentokrát dostojí svému závazku, který dala sobě i manželovi, stůj co stůj.

Byla neděle, půl sedmé. Vzduch byl stále chladný a nevlídný. Aneta si sepnula vlasy a vydala se ulicí k nedaleké polní cestě,

jež se vinula mezi obilím a vinohrady a stáčela se k lesu, kterým postupovala do kopce. Přímo před očima jí škádlivě poletoval bílý motýl, jako by ji ponoukal k rychlosti.

Přesně tohle potřebovala. Nějaké fyzické vysílení, při němž její každodenní strasti ustoupí do pozadí. Měla pocit, že se její život vytrácí. Práce ji přestala naplňovat, manžel se jí odcizil svými častými konferencemi, za nimiž odjížděl na celé dny do ciziny. A její děti ji už moc nepotřebovaly. Anetu občas přepadal pocit osamění a smutku. Skepse se stávala její blízkou přítelkyní. Proto se rozhodla, že musí dát životu nový směr. Bude zase krásná a štíhlá. Jako dřív.

Pravidelně oddechovala, udržovala ostré tempo. Vnořila se do lesa. Mdlé sluneční světlo ustoupilo, zachycovalo se jen v korunách vysokých jedlí, mohutných jako škvárobetonové budovy, prostor vypadal jako dno oceánu, byl tmavý a nepropustný. Takové prostředí milovala. Ve větvích švitořili ptáci, na stromech rašilo listí a nedaleko odtud ševalila řeka, jako by si pobrukovala nějakou melodii. Ovzduším se linula opojná, podmanivá vůně; taková, kterou není nikde jinde možné zachytit. Jen tady, v lese v ranních hodinách na konci června.

Aneta ucítila píchání v boku, ale nezpomalila. Po čele jí pomalu stékaly kapky potu, stírala si je hřbetem ruky. Naslouchala svému dechu a krokům, které tlumila měkká půda. Za stromy po její pravici panovala téměř dokonalá tma: stovky kmenů se tam postupně slévaly v jednolitou černou plochu.

A pak to spatřila.

Uhnula mimoděk očima doleva, kde líně protékala široká řeka, a do jejího vědomí vstoupilo něco nevítaného.

Zarazila se a nakrčila obočí. Tělo jí na okamžik odmítlo poslušnost. Nikde se nic nepohnulo.

Na chvilku se rozhostilo naprosté ticho, významný klid, jako by tu něco číhalo a chystalo se vykřiknout.

Na řece se tam o mělčinu a rákosí zaklesl vor, který nesl tři naprosto podivné pasažéry. Kmeny dubu byly stažené silným provazem. Voda je jemně omývala.

V naprostém šoku, který se přes Anetu převalil doslova jako přílivová vlna, hleděla na výjev, jenž se zvětšil v její mysli; do jejího ještě mlhavého vědomí, otupěného opravdu brzkou ranní hodinou, pronikla hrůza.

Panebože!

Hlas se jí zadrhl v hrdle.

Na voru ležela mladá žena s roztaženými nohama i rukama. Oči vytřeštěné, plné strachu a hrůzy. Odrážela se v nich definitivnost smrti, upíraly pohled do nebe, jako by doufaly, že uvidí Boha. Už nepatřily živému člověku. Dlouhé mokré vlasy se vlnily v lehkém vlnobití jako mořské řasy. Oděná v bílé noční košili, která byla potřísněná rudými šmouhami. Obrovská spousta jich byla v oblasti břicha a podbřišku. Kolem těla poletovalo hejno much ve vzrušené extázi.

Po obou stranách někdo připevnil malé dřevěné postýlky. V levé leželo křičící dítě, které kopalo nožičkami a máchalo drobnými pěstičkami, dožadovalo se pozornosti.

V té pravé leželo druhé miminko, bezhlesé, mrtvé, s nožem zabodnutým v břišku. Kotníky i paže končily pahýly. Řezné rány na znetvořené malinkaté tvářičce.

Jedno novorozeně plné života, druhé mrtvé.

Pro jednoho kolébka, pro druhého rakev.

Někde uvnitř v Anetě vzklíčil pocit děsu, vědomí, že takhle vypadá smrt ve skutečnosti a zblízka, a její vířskot se mocně rozlehl lesem jako siréna.

2.

/pátek 30. 6. 2017; 6:02/

Ještě celý rozespalý, obtěžkaný nočním sněním, se vyprostil z pelechu, automaticky vklouzl do tepláků a přetáhl si přes hlavu první tričko, které mu přišlo pod ruku.

Poslední dobou ho provázel podivný úzkostný pocit, kterému se s mučivou touhou snažil marně porozumět. Možná když pochopí jeho příčinu, žaludeční nevolnost ustoupí.

Sluneční kotouč se líně soukal na modrou oblohu, odehnal hvězdy, jeho bledě zlatavé světlo prosakovalo závěsy a osvětlovalo prostor křehkým, šedavým svitem. Ve vzduchu viselo ticho úsvitu.

Cítil něco hrozivého. Viděl to ve stínech na stropě a cítil to i v ovzduší nabitém zlobou.

Když roztahoval tmavé závěsy, uviděl na dvoře tetu. Šla do kur níku, kde hřadovalo už jen pár zbylých slepic. *Jsou jako moje děti*, říkala tetička. Pozoroval ji, přičemž se snažil setřást zbytky rozespalosti z neklidného spánku.

Posledních pár dní ho u sebe nechala bydlet. Po té strašlivé události s jeho mámou.

Chvilku mu trvalo, než si tu zvykl. Teta dodržovala striktní režim a také nastolená pravidla. Pomáhal jí starat se o slepice a kozu. Tetičce táhlo na šedesát pět, vlastně to byla sestra jeho babičky, ale byla to jeho poslední žijící příbuzná, u níž mohl zůstat.

Byla moc milá, vařila mu jeho oblíbená jídla, pokud splnil vše, co mu nařídila.

To ráno objevil na stole ve svém pokoji popsany lísteček. Nej dřív si myslel, že ho tam nechala teta, ale ne. Ten rukopis dobře

znal. Patřil *jemu*. Vrátil se. Našel si zase cestu do jeho života. Tak dlouho o sobě nedal vědět, až si skoro myslel, že zmizel navždy.

Tiskl v prstech útržek papíru a cítil, jak do něj vstupuje strach.

Emoci vzápětí znásobil výkřik jeho pratety.

Okamžitě vystartoval, vyrazil z pokoje a přes chodbu se hnál ke dveřím na dvůr. Teta tryskem vyběhla z kurníku, přihnala se k němu a pevně ho objala.

„Všechny slepice... jsou mrtvé. Všechny... Já to nechápu... Ani jedna nemá hlavu...“ hlesla přes vzlyky a pláč. „Někdo jim usekal hlavy...“

Její slova se mu nořila do podvědomí. Konejšil ji a před očima se mu znovu zjevil onen lísteček. Zachvěl se.

Musím ty zatracený slepice umlčet.

V tom okamžiku pochopil důvod svého neklidu, jeho nevolnost ovšem nepovolila. Spíš naopak.

Kapitola druhá

1.

/sobota 13. 5. 2017; 23:48/

Adam Heidinger se s tou holkou vyřítíl z klubu, kde duněla hudba redukováná na monotónní rytmus.

Mladík měl krátké, tmavé vlasy, hranatou bradu, kypré rty, výrazný nos a vábivě bleděmodré oči. Rozhodně pro něj nebyl problém upoutat pozornost holek, a moc dobře to věděl.

Tu noc, kdy ji oslovil na baru a přes hlasy i křik ji bez ostychu požádal o tanec, byl opilý. Dívka souhlasila. Křepčili spolu na parketu pár minut, než DJ pustil dravější hudbu, při níž se svíjeli, dotýkali, líbali a hladili. Nakonec ho neznámá kráska vyvedla ven, aby mohli být chvíli sami.

Po obloze se rozsypaly jasné hvězdy a roztančily se všemi směry. Panovalo teplo. Okolní zástavbě vévodily oprýskané výškové domy a komplex budov s červenou cihlovou fasádou.

Odvedla ho do úzké uličky mezi dva baráky, kde ji přimáčkl tělem na zeď. Dopadalo sem světlo z pouliční lampy. Ucítla, jak ji ztvrdlý penis tlačí na břicho. Adam ji nechal, aby mu rozepnula

poklopec a vsunula ruku do boxerek. Na svém ztopořeném přirození naprosto neomylně ucítil její vlhkou, horkou dlaň, která mu zkušným pohybem masírovala úd.

„Líbí se ti to?“ zeptala se ho šeptem a na rtech jí chabě zacukal svůdný úsměv. Adam si povšiml, že jí na nose a lících kostech zřetelně vystupují pihy.

„Jo,“ zavzdychal. Opájel se tím slastným pocitem a líbal ji na krku, až dívka hlasitě vzdychala. Prsty jí zabořil do hřívý dlouhých rezavých vlasů.

Jeho vzrušení sílilo, všechno ostatní mělo ustoupit do pozadí. Všechno.

Ale v tu ránu mu do mysli pronikl obrazec vyhloubeného hrobu, bezvládného těla, mrtvých vyhaslých očí...

Přestal se soustředit, přitlačil dívku ke stěně, a aniž by si to uvědomil, tvrdě ji popadl za ramena.

Mozkem mu najednou probleskla palčivá vzpomínka na to, jak studená hlína dopadá na nehybné tělo, k zemi se snáší listy z okolních stromů, slyšel zvuk usedavého, ale tlumeného pláče...

„Co to děláš?! Přestaň, ty úchyle!“ vyjela na něj dívka, která se snažila vyprostit z jeho spárů. „Au, to bolí.“

Odstrčila ho, penis mu visel z kalhot, veškeré vzrušení beznadějně opadlo.

„Debile blbej!“ zasyčela. Pihy na jejím obličeji zmizely za ruměncem nevole. „Drž se ode mě dál nebo zavolám poldy,“ pohrozila mu, než se od něj co nejrychleji vzdálila pryč.

Adam zaklel a udeřil pěstí do zdi.

Sakra!

Oblékl se a vydal se nočním městem domů s hrozným pocitem v těle. Znovu přemítal, jak se ocitl v téhle nezáviděníhodné situaci.

2.

/pondělí 15. 5. 2017; 07:35/

Tadeáš Ekrt si k sobě přitáhl labradora na vodítku. Pes se opět vzpouzel, táhl ho lesním porostem mezi kopřivami a kapradím. Tadeáš na něj zařval, ale jeho pokusy se jako vždycky minuly účinkem. Cítil, jak se v něm vzdouvá vlna nelibosti. Nesnášel tohle místo, komunitu pro drogově závislé, ve které byl nucen setrávat. A bytostně se mu přičilo venčení tohoto pitomého psa, který škubal vodítkem, zničehonic se zastavil, začal bezdůvodně štěkat a vedl ho tam, kam Tadeáš nechtěl, nebo se naopak odmítal pohnout z místa.

Mladík byl vysoký, ale jeho kdysi statná postava ochabla, jak za poslední měsíce značně pohubl, měl lesklé tmavé vlasy, hranatou dolní čelist, úzké oči barvy ledového čaje a jestřábí pohled.

Vzduch byl vlhký a poněkud chladný. Tadeáš si zapnul zip na mikině a třel dlaněmi o sebe, aby zahnal zimu. Slunce sem občas proniklo mezi hustými větvemi, vždy jen krátce, ne dost dlouho na to, aby ho zahřálo.

Vylovil z kapsy cigaretu a vsunul si ji do úst. Když ji rozžhavl a lačně potáhl, trochu se uvolnil.

„Elbo, k noze!“ zavelel, když pes znovu vyrazil a škubal úporně vodítkem. „Slyšíš?! Ke mně, ty debilní pse.“

Elbo ignoroval jeho příkazy a snažil se vnořit mezi keře, dál do hlubin lesa.

„Čokl debilní,“ zaklel Tadeáš pro sebe a zadíval se na cigaretu. V tom okamžiku mu pes vytrhl držátko vodítka z rukou. Labrador vyrazil vpřed.

„Stůj, ty blbe!“ zařval a hnál se za ním.

Les se zvedal do kopce, Tadeáš se plahočil vzhůru a marně volal na psa.

Mladík supěl, proklínal tohle místo, lidi, kteří to tu vedli a pověřili ho ranním venčením Elba, který absolutně nerespektoval jeho rozkazy. Zahodil nedopalek a přidal do kroku. Dosáhl vrcholu. Psa zahlédl několik metrů před sebou. Na něco zíral. Vedle něj se kupila hlína. Pak labrador zmizel.

„Elbo!“

Tadeáš se za ním rozběhl a snažil se rozluštit temné šero. Zvolnil tempo, celý schvácený obešel hromádku nakupené hlíny. Byla tam vyhloubenina. Jáma půl metru hluboká a půl metru široká. Labrador seděl uprostřed ní a hleděl na něj. Ani nemukl. Tadeáše ovanul zatuchlý, trochu štiplavý zápach, který se mu usadil v nosních dírkách. Nebylo pochyb, někde poblíž muselo ležet nějaké uhynulé zvíře, jehož tělo se rozkládalo, a všechen ten proces nesl charakteristický pach smrti. Vzápětí napravo uviděl holou hlavu a tělo zdechlé lišky.

Do Tadeášovy mysli pronikl záblesk obrazu. Ta nejstrašnější vzpomínka jeho života. Byl jí najednou plný jako přehuštěná pneumatika.

„Zahrabte to pořádně!“

„Tohle nemůžeme.“

„Je mrtvá, chápeš to! Už nic nezmůžeme! Nemůžeš ji oživit.“

„Já to nemůžu udělat.“

„Budeš muset...“

Tadeáš civěl do jámy na psa, který mu opětoval pohled, a pocítil strašný abstinenci příznak. Potřeboval dávku, pro vodku by si nechal vrtat koleno, vzal by si cokoliv, co vymaže všechny ty okamžiky z jeho paměti.

Zahleděl se do dálky, daleko za keře a houští před sebou, a pokusil se najít ztracený klid.

Tak moc chtěl žít ve světě, který už dávno neexistoval.

3.

/středa 31. 5. 2017; 19:19/

Mikuláš Tesařík zvedal činky téměř s frenetickou posedlostí. Nahoru, dolů. Nádech, výdech. Pot mu stékal z čela a vpíjel se do bílého trička, které mu obepínalo svalnaté tělo. Přesně tohle potřeboval. Cítit něco jiného než chmury a beznaděj.

Docházel do místní posilovny dvakrát týdně. Vždycky po brigádě, než se vrátil do ztichlého bytu, kde žil se svou mámou, která bývala často pryč kvůli práci.

Docvičil sérii a odebral se do sprch, kde nechal proudy horké vody dopadat na rozpálené, nabuzené tělo, z něhož se pomalu uvolňovalo napětí.

V šatnách se oblékl, ručníkem si vysušil světlé vlasy, které vzápětí ukáznil gelem. Nad kalně modrýma očima mu bujelo husté světlé obočí. Nazul si plastové sandály a vydal se chodbou k východu. U vstupu narazil na Alberta. Zíral na skleněné dveře, za nimiž silně přšelo. Oblohu protínaly blesky a nebem duněl jeden hrom za druhým.

„Chceš svézt?“ zeptal se Albert; svaly na nadloktí mu napínaly lem krátkých rukávů. „Jede pro mě Martin.“

Martin byl Albertův dlouholetý přítel.

„Ne, díky. Jsem tu autem. A stejně se potřebuju někde zastavit.“

„Ok. Tak se uvidíme zase příští týden?“

„Jasně.“

„Tak čau.“

„Čau.“

Mikuláš přeběhl parkoviště. Déšť byl hustý, nepolevoval, smáčel mu tvář a vsakoval se mu do oblečení, jako by bylo z houby. Cítil ledový chlad, který se mu zahryzával do těla. Aktivoval automatické odemykání, otevřel dveře a vklouznul do vozu. Zavřel za sebou a klíček vstrčil do zapalování. Vydatné dešťové kapky ho izolovaly od všech ostatních zvuků z okolí. Vylovil ze sportovní tašky ručník a trochu si vysušil krátké vlasy.

Oblohu rozčísł další blesk, který ozářil parkoviště a prostor uvnitř auta, přičemž Mikuláš zrovna pohnul se zpětným zrcátkem a pohlédl do něj. Chvilkový vjem v něm vyvolal útržek vzpomínky. Na dívku, která přestala žít a jejíž tělo pohltila zem.

Mikuláš se zachvěl. Hustá clona vody ho obehnala hradbou, která tlumila zvuky a zastírala výhled do okolního světa, jako by seděl v nějaké podivné bublině. Slyšel jen rytmické, hypnotizující bubnování vody do kapoty.

Myslel si, že na to dokáže zapomenout, ale vzpomínky ho po každé dohnaly jako povodeň, a to mívalo za následek bezpočet bezesných nocí. Jako starý film slepený do nekonečné smyčky.

Trvalo mu několik dlouhých minut, než se uklidnil natolik, aby mohl nastartovat auto a vyjet z parkoviště.

4.

/čtvrtek 15. 6. 2017; 05:09/

Samuel Nečas se rozbíhal do vln, které se mocně zvedaly a bránily mu dostat se na širé moře. Dotíraly na písčnou pláž plnou mrtvých ptáků a ryb. Zazněl úder, rachot hromu jako rána obrovským bičem. Nebe rozervala modro-bílá jizva.

„SAME!“

Hlas odnikud nebo odevšad prorážel vzduch. Moře bylo studené. Silná bouře vyplavila na břeh naplavené dřevo. Samuel usilovně plaval, ale vlnobití jím cloumalo na všechny strany a znesnadňovalo mu postupovat vpřed. Opět se nad ním zaklikatila modravě bílá trhlina a sirnatý výbuch otrásl zemí.

„SAME, VRAŤ SE! SAME!“

Samuel nedbal na otcův křik. Musel patřit tátovi. Komu jinému? Byl přesvědčený, že tam někde je.

Musí ji najít. Musí.

Do úst se mu dostala slaná voda. Šaty měl promočené, ztěžovaly mu snahu udržet se nad hladinou.

Hlavou se mu promítal mámin obličej. Vypadala teď úplně jinak, než jak si ji pamatoval z dřívějších dob, ale ani se nad tím nepozastavil.

„Mami!“

Ocitl se pod hladinou, temné hlubiny se kolem něj stahovaly jako vesmír...

Samuel otevřel oči, zíral do bílé zdi. Vyploval ze snu do tiché skutečnosti – probudil se ve stejném okamžiku jako vždycky, když hrozilo, že už se opravdu nebude moct nadechnout. Srdce mu bušilo, na těle ucítil pot. Když se uklidnil, únava ho svými dlouhými drápy znovu vtahovala do snění.

Výkřik. Náraz. Tělo visící přes svodidla. Ty umlčené skelné oči. Krev kapající na zem.

Jáma. Tělo dopadlo s žuchnutím na dno. Ztrácelo se ve tmě. Jako by tam ležel člověk z umělé hmoty, jen plastová figurína. Pláč. A prázdné, němé výrazy.

Samuel sebou prudce škulbl. Průnik z noční můry do reality. Čelo orosené studeným potem. Vlasy zmáčené, tělo rozechvělé. Tep bušící na plné obrátky. Nemohl popadnout dech. Srdce měl pusté.

Tma se už zvolna začínala rozplývat do povědomých obrysů jeho ložnice.

Zabořil obličej do dlaní a snažil se znovu uklidnit.

5.

/sobota 8. 7. 2017; 07:47/

Štěpán Svozil seděl za jídelním stolem a pozoroval mámu, jak si nalévá horkou vodu z konvice do hrnku s rozpustnou kávou, zatímco jeho mladší bratr zíval a sypal si do misky celozrnné lupínky.

„Pojedu do obchodu, chcete něco?“ zeptala se obou a usedla naproti Štěpánovi.

„Koupíš mi pizzu, prosím?“ žádal Štěpánův mladší bratr Valentýn, jehož oči byly sytě modré jako hladina oceánu v dokonalém bezvětří. „Chci jít večer k Robinovi.“

„Dobře, zlato.“

„Nepojedeš kolem květinářství?“ vyzvídál Štěpán a krátké ticho využil k tomu, aby se zakousl do toustu.

„Nejspíš ne. Proč?“ máma usrkla z hrnku kávu, aby se trochu vzpružila.

„Potřebuju kytky na hrob.“

„Já zapomněla. Dneska jsou to dva týdny od Anniny smrti.“ Její setrvalý úsměv se vytratil a oči trochu pohasly.

„Jo,“ hlesl. Chvilíčku tupě civěl na stěnu, která byla vymalovaná nazeleno, aby ladila se závěsy a většinou kuchyňského nádobí. V odrazu lesklého hrnce na těstoviny vystupovala celá kuchyň

jako nehybný zaoblený panoramatický obraz. Matčin náhlý pohyb ho narušil a vytrhl ho tak ze zamyšlení.

„Ale nevím, jestli budu mít čas. Květinářství je až na druhé straně města a...“

„Však nikam nespěcháš, ne?“ Na obličeji mu vyrazil prchlivý výraz nevrlosti.

„No, chtěla jsem dodělat jeden projekt,“ opáčila. Rukama obemkla hrnek.

„To ti snad nezabere tolik času,“ dorážel Štěpán.

Valentýn, který se ládoval snídaní, oba zaujatě pozoroval.

„Fajn, zajedu tam, ale příště by sis tam mohl sjet sám, Štěpáne.“

„Potřebuju už někde být,“ vysvětlil jí. „Díky.“

Máma si na stůl položila ranní noviny a rozevřela je. Titulní strana hlásala článek: *Brutální vraždy. Matka novorozeňat zavražděná. Jedno dítě přežilo, druhé zemřelo.* Městem se nesly zvěsti o možném sériovém vrahovi, přestože došlo zatím jen k jednomu takovému případu. Ředitel policie na oddělení vražd v rozhovoru tvrdil, že jsou pachateli na stopě, a zároveň ve vyjádření apeloval na veřejnost, kterou vraždy pobuřovaly i děsily zároveň, aby zachovala klid.

Štěpán pozoroval strašlivé černobílé fotografie a to v něm vyvolalo obrazce na tu hrůzyplnou noc. Mysl mu neustále přihrávala myšlenky, které chtěl umlčet. Promítal se v nich smích, který se proměnil ve vrískot a pláč, a taky radost, jež se vytratila jako mávnutím kouzelného proutku. Ucítil v koutku své duše ten osten, kulku zavrtanou tak hluboko, že se nedala vytáhnout.

„Panebože!“

„Je mrtvá?“

„Co uděláme?!“

„Zakopeme ji...“

„Štěpáne. Štěpáne!“

Štěpán sebou trhnul. Valentýn na něj mluvil, ale jak byl duchem na hony vzdálený, tak na něj nereagoval.

„Jo. Promiň, zamyslel jsem se.“

„Vezmeš mě odpoledne na trénink?“

„Nejspíš jo,“ odvětil.

Štěpán na chvíli zavřel oči a chtěl tím všechno smazat, děs i ty šílené vzpomínky, jež čas od času ovládly jeho mysl. A zbavily ho úsměvu.

Ale jak se sám přesvědčil, v životě můžeme přijít o víc než jen o úsměv.

Kapitola třetí

1.

/sobota 8. 7. 2017; 11:39/

V každém z nás vězí smrt, s tou se už rodíme, neseme si ji s sebou celý život, je stále větší a silnější a jednoho dne se stane námi samotnými. A čas nikdy není na naší straně.

Samuel nad těmi slovy, která kdysi někde slyšel, přemýšlel.

Hřbitov byl osázený neoklasicistními obelisky, pár masivními hrobkami a několika rodinnými kryptami, připomínajícími malé chrámy, kolem nichž byly roztroušené žulové a mramorové náhrobky s ozdobnými prvky.

Mladík stál nad jednoduchým hrobem obsypaným bílou šotolinou a pozoroval porcelánovou fotografii své kamarádky připevněnou na náhrobním kameni.

Nad hlavou se mu tyčil obrovský strom s lesklými listy. Zíral na hrob, u něhož z travnatého neudržovaného povrchu vystupovala socha andělíčka obrostlá mechem, po bledém tělíčku se jí plazil břechťan, ve tváři výraz fascinace něčím, co Samuel vidět nemohl.

Anna Kopalová
4. 4. 1996 – 24. 6. 2017
Nikdy nezapomeneme

Uběhly dva týdny. Objevili ji mrtvou jako naplavené staré dřevo na okraji řeky kousek za městem. Den poté, co se konala ta dlouho očekávaná akce ve zpustlé továrně na okraji města. Podle všeho pozřela nadměrné množství alkoholu, které potvrdila pitva, zakopla, spadla do řeky, udeřila se o vyčnívající kámen, ztratila vědomí a utopila se. Tak zněla nejpravděpodobnější teorie. Někdo tvrdil, že to byla úspěšná sebevražda, jiní nadnesli, že se mohlo jednat i o vraždu. Nic tomu však nenasvědčovalo, nic nezavdalo kriminalistům důvod k jakémukoliv podezření. Prostě se opila a utonula. A nejjednodušší vysvětlení bývá zpravidla to správné.

Samuel znal Annu celé dlouhé roky. Občas si dala skleničku vína, možná jedno pivo, které ovšem nechávala zvětralé na stole, protože ji pokaždé přešla chuť. Proto mu ona teorie nedávala smysl.

Zahlédl ji na té akci, kde jí to v tmavě modrých šatech slušelo, v uších se jí klinkaly náušnice ve tvaru mořského koníka. Vlastně s ní prohodil i pár slov, která ve skutečnosti nic neznamenala. *Jak se máš? Co teď děláš? Jak jde výška?* Nezdála se mu podnapilá. Jasně, byla veselá, rozvernější než obvykle, nejspíš si dala šampus nebo vinný střík. Žádná vratká chůze, žádné nekoordinované pohyby, špatná artikulace. Byla v pohodě, a lidi, co jsou v pohodě, se přece neutopí v řece.

Jakmile pochopil význam těch slov, když se dozvěděl o její smrti, jeho nervový systém se pokusil vzdorovat skutečnosti. Vzalo mu to sílu, podlomila se mu kolena, z očí to vysálo život. Šok ho uvrhl do propasti plné smutku a letargie, a několikrát,

když se přestal soustředit a myšlenky se mu začaly rozbíhat, uviděl Annu, jak stojí u stromu před domem nebo na něj mává z auta svých rodičů.

Chyběla mu. Tolik toho spolu prožili. Když odešla, ve všech jeho snech se rozpršelo. Byla jako jeho sestra. Její tvář prozářila i ten nejtemnější kout a její oči připomínaly okénka v tmavých domcích, jež prozrazují, že za nimi jsou pokoje, bezpečná útočiště. Se srdcem tak čistým, že jste se v něm mohli spatřit. Veselá, vždy se ke všemu stavěla pozitivně a optimisticky, a jen velmi málo věcí ji dokázalo rozhodit. Pokaždé ho tím svým příjemným, bublavým smíchem, co z ní prýštil, dovedla rozesmát, i v těch nejhorších situacích. Aspoň do té události před rokem. Tehdy se všechno změnilo a Samuel si tolik přál, aby mu zapomínání na špatné věci šlo líp.

Naposledy se zadíval na její fotku. Tmavé vlasy přehozené přes rameno, stydlivý úsměv a pronikavé oči.

Odebral se cestičkou vysypanou mramorovou drtí pryč ze hřbitova, který se nacházel mimo veškerý ruch stulený mezi zákruhem řeky a ulicí vystavěnou řadou stejných garáží. Procházel kolem hloučku stromů ohrazených od nejstarších omšelých hrobů a míjel truchlícího anděla u hřbitovní brány. Kolo nechal u malého zábradlí vedle chodníku. Ve chvíli, kdy odemykal zámek, si všiml malé bílé dopisní obálky vložené mezi řídítka. Někdo na ni naškrábal jeho jméno.

Pro Samuela od dávného přítele

Rozhlížel se po okolí. Kdosi mu ji sem musel vstrčit teď, během těch deseti minut, co strávil na hřbitově. Ale kdo? Písmo nepoznával, bylo neobratné, jako by jej napsalo malé dítě. Roztrhl obálku. Něco v ní vězelo. Vysypal si její obsah do dlaně. Diktafon. Malé, tmavě oranžové nahrávací zařízení.

Zalupal po dechu. Do jeho tepen vystřelil adrenalin. Tělo se mu pokrylo husí kůží. V týlu pocítil prazvláštní mravenčení. Žaludek se mu sevřel v neblahé předtuše.

Ten diktafon znal.

Patřil Anně.

2.

/sobota 8. 7. 2017; 11:40/

Adam stál za okny svého pokoje a pozoroval dům vedle. Ta sousedka se mu hned nezdála. Přistěhovala se předevčírem. V noci. A to mu připadalo dost podezřelé.

Jeho máma, která až úzkostně a zarputile dbala na dobré sousedské vztahy, vyslala včera Adama i jeho o dva roky mladší sestru Irmu, aby se jí šli představit a na uvítanou přinesli bábovku. Chtěla jít původně s nimi, ale hnisavá angína jí narušila plány.

Adam neochotně zatlačil na zvonek. Irma s černou mašlí ve vlasech stála vedle něj a v rukou držela tácek s moučníkem. V dálce se ozvalo klimbání kostelních zvonů.

„Taky si připadáš jak idiot?“ zatrylkovala a ponoukala tak bratra k úšklebku. Sama obrátila oči v sloup.

„Tak nějak.“

Z domu se ozvaly kroky. Dveře se otevřely a na prahu stála žena s kratšími světlými vlasy a pronikavě modrýma očima. Věk okolo pětatřiceti, poměrně malá a nebývale hubená, ale s kulatým obličejem a naducanými tvářemi, které vůbec nepasovaly k tělu.

„Přejete si?“ Chladná zralost, která z ní čišela, nekorespondovala s přívětivým zevnějškem.

„Dobrej,“ pozdravil mladík. „Jsem Adam a tohle je moje sestra Irma. Bydlíme hned vedle.“ Kývnul hlavou. Žena si zachovávala

odměřený výraz, působila podezřívavě a neklidně. „Jen jsme se přišli představit a přivítat vás tu.“ Pronesl to poněkud kostrbatě a v duchu proklínal mámu, že ho k tomu donutila.

„Aha,“ hlesla žena. Ne zrovna shovívavě se usmála.

Irma, která měla pro všechny pomyslné případy v zásobě náležitou paletu výrazů, jí s přívětivým úsměvem předala tácek s moučnickem. „Tohle vám posílá máma. Chtěla přijít taky, ale je nemocná.“

Žena si skoro bezduše převzala tác. „Děkuju. Víte, mám tam rozdělanou nějakou práci, takže nemám čas,“ prohlásila s naprostým nedostatkem taktu.

A prakticky vzápětí zavřela dveře.

„Tak to bylo divný,“ pronesla Irma, když se vraceli domů.

„To jo,“ souhlasil Adam.

„Nevšiml sis toho, že by nás někdo sledoval z hořejšího okna?“ sondovala, když za nimi zavírala jejich domovní dveře.

„Ne.“

„Já měla pocit, že nás někdo pozoroval.“

Adam civěl do oken vedlejšího domu. Byla zatažená. Žádný pohyb, žádná tvář. Nikdo.

3.

/sobota 8. 7. 2017; 11:47/

Stín velkého mraku se pomalu sunul ulicemi, pronikl skrz hradbu vysokých borovic vysázených v městském parku, protekl přes pruh pomalu žloutnoucí trávy a vyšplhal se po dvacet metrů vysoké budově banky.

Štěpán seděl ve voze uprostřed kolony a neklidně poklepával prsty o volant. Jeho bratr Valentýn seděl vedle něj.

Naskoč už sakra! Tak sakra dělej! Popoháněl netrpělivě semafor v duchu.

„A co se stalo?“ zeptal se jeho bratr starostlivě.

„Nevím. Vím tolik, co ty, jasný?“

Štěpán vyhlédl z okénka: lidé se trousili po ulici, vycházeli z obchodů, pobíhali po přechodech... jako by pozoroval mraveniště. Byl na pár okamžiků odtržený od reality, ale musel se do ní vrátit.

„Ale máma je v pohodě, ne?“

„Vale, já... já prostě nevím...“

„A táta už o tom ví?“

„Nevím, nejspíš mu volali do práce, ale maká prý na tom případu těch mrtvých na voru, takže fakt nevím.“

Štěpán zaregistroval v bratrových očích skutečný strach. Vyvěral přímo z jeho duše.

„Podívej, víc nám řeknou v nemocnici.“

„A co ti přesně řekli?“

„Jen že měla máma autonehodu a je na oddělení urgentního příjmu, nic víc.“

Když se v linii slunečního svitu ocitnul nový velký mrak, město potemnělo, jako by se kabonilo.

„Ale bude v pořádku, ne?“

„JÁ NEVÍM, HERGOT! JAK TI TO MÁM DO HÁJE ŘÍCT?!“

Valentýn ani nemukl. Do očí se mu vedraly slzy. Jedna z nich mu skanula přes tvář.

„Promiň. Promiň... Já... Prostě promiň.“

Svět opět zaplnily sluneční paprsky. Štěpánovy zorničky se stáhly a šedé oči několik vteřin připomínaly roztavené olovo. Valentýn mlčel. Odvrátil se od svého o šest let staršího bratra a hleděl bezduše z okna. Štěpánovi na horním rtu vyskočila šňůra perliček potu.

Na semaforu se konečně rozsvítila oranžová a vzápětí zelená. Kolona se dala do pohybu. Štěpán se rozjel. Celý se trásl. Zadržoval slzy.

Bože, ať je máma v pohodě.

Zahnul doleva. V dálce se rýsovala nemocnice, jejíž zdi byly vyvedené v bílé a červené barvě. Budova nesla stopy neoklasicistního stylu s průčelím z terakotových cihel se světle šedými detaily. K hlavní bráně se mezi podpůrnými sloupy vinulo široké schodiště.

Usilovně hledal prázdné místo na parkovišti. Vmáčkkl se mezi dodávku a starý ford. Vystoupili z vozu a rozeběhli se ke vstupním dveřím. Na recepci jim jedna příjemná sestra sdělila, že jejich máma je na sále v kritickém stavu a oni musejí počkat, až skončí operace. Pospíchali spleťtými chodbami, které nebraly konce, než dospěli k oddělení operačních sálů.

Valentýn se usadil na nepohodlnou umělohmotnou židličku, sklopil hlavu, paže opřené o kolena. Štěpán si k němu přisedl.

„Vale, nechtěl jsem předtím křičet...“ dotkl se ho na rameni, ale bratr ucukl.

„Nešahej na mě. Máma je tu kvůli tobě. To tys nutně potřeboval kytky na Annin hrob. Měl sis pro ně zajet sám!“ Hlas se mu dostával do vyšších a rychlejších otáček, až se maličko začal lámat.

„Vale, uklidni se,“ napomenul ho Štěpán úsečně; kolem nich prošla zdravotní sestra a zpoza brýlí jim věnovala nicneříkající pohled. „Chceš snad říct, že za to, co se mámě stalo, můžu já?“

Valentýn zarytě mlčel. Zvrátil hlavu dozadu a utřel si slzu.

„Odpověz,“ vyzval ho konsternovaně.

„Nech mě být. Jestli máma umře, tak...“ jeho hlas skomíral, až úplně utichl. Odvrátil se od Štěpána a založil si ruce na prsou, což

byl výmluvný zvyk, který si osvojil už v dětství, aby dal najevo, že nechce dále mluvit.

Štěpán vstal, vyhledal pánské záchody, zamkl se v kabině a teprve potom se rozplakal tak usedavě jako ten den, co zjistil, že je Anna mrtvá.

4.

/sobota 8. 7. 2017; 11:59/

Tadeáš ji uviděl v záplavě tváří. Seděla na umělohmotné bílé židli za kulatým stolem, tmavé vlasy měla svázané do ohonu, přesto jí několik pramenů spadalo podél tváře na ramena, světlounké oči, které po ní zdědil, jí svítily jako naleštěné skleněné kuličky, když se dívala proti slunci, jež právě pražilo a žhnulo jako žhavá pec.

Všimla si ho, až když usedal na židličku naproti ní. Vytáhl z kapsy cigarety a položil je na stůl.

„Ahoj, mami,“ oslovil ji.

„Ahoj,“ opáčila. Její oči byly plné světla.

Znovu uchopil krabičku, vytáhl si cigaretu a nabídl druhou mámě, která ho s krátkým zaváháním napodobila.

„Víš, že bych neměla. Kdyby to viděl tvůj otec.“

„Ale jak vidím, ten tu není. Nepřijel s tebou?“

„Chtěl, zlato.“ Přestože mu táhlo na dvacet dva, pořád ho občas oslovovala způsobem, jako by byl malý chlapec.

„Asi nechtěl dost,“ pronesl Tadeáš, rozžhavl cigaretu a vzápětí nastavil plamen i nad tu máminu, aby jí připálil. Oba současně potáhli a vyfoukli kouř, téměř synchronizovaně jako akvabely při nácvičku.

„Má moc práce,“ řekla, na chvílku se zadívala na budovu, nad níž se k nebi vypínaly vrcholky hor, a pak na cigaretu, kterou sví-